

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs
Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

DE TOROS

No faltará qui m'acusará de parcial al comentar las corridas de toros. Comenso ja per dir que jo no soch aficionat y que no entench del llenguatge *torero* ni una jota. He vist corridas, encara que pocas, y confesso que l'aspecte teatral y grandíós que tenen cautiva; y la veritat, 'm choca que siguin discutidas las festas taurinas, ja que tans graves testimonis s'han aduhit per encareixer el malejat origen de aquestas festas de gentils. Ja han sigut calificadas desfavorablement per varóns insignes en virtud y en lletras y un filosofh, en Jovellanos, las despullá del títol de espanyolas.

Precís seria tancar els ulls á las judiciosas reflexions y conclusyents racionis ab que una y mil vegadas s'ha dit y repetit que las corridas de toros, després de ser *algo* impias y *algo* escandalosas, y *algo* més anticristianas, ni son populars, ni eminentment nacionals. No son lo primer, perque á una funció de *riehs* (y dich rieh perque avuy tenir quatre ó cinch pessetas ja es serho), difícilment poden acudir las classes menesterosas, y la Espanya, pobre molts anys há, porta trassas de continuar registrada en papé d'ofici hasta la consumació dels sigles sino hi posém tots el coll. No son tampoch lo segón, perque, pera que hi hagi en un país usos y costums nacionals, es precís que 's comensi perque en ell hi hagi nació, y la nació espanyola no existeix més que... en la panxa d'alguns homes y d'alguna (pocas) dona.

Y además, ¿quí ha dit que, encara que la rassa goda hagués pujat á la categoria de poble *sui juris*, podrian anomenarse ab justicia nacionals las corridas de toros? Las qualitats congenials de cada un, aquellas son las que li están sempre adheridas, sens jamay separarse d'ellas, y que tan propias y peculiars se mostran de sa mateixa entitat.

En aquesta forma s'anomena, per exemple, brava á aquel a nació qual bravura es de sa essencial índole, y brava es al matí y per la tarde y durant totas las horas del día.

Pero, ¿el geni y esperit toreros son nacionals en Espanya, encar que en la hipòtessis de que nosaltres siguém nació? ¿Torejém ó som torejats los espanyols tots los días del any y totas las horas del día?

Nosaltres creyém que no, y per consecuencia mal se poden anomenar nacionals en nostra terra las corridas de toros, quan aquesta diversió no es *cotidiana* dels espanyols.

Y no 'ns vinguin ara en que las plassas aumentan, y las corridas se repeteixen y l'*art* se perfecciona, y

'ls espasas se multiplican y 's generlisan 'ls toros; perque ni aixó, ni alló ni lo de més enllá probarian altre cosa, sino que tals graus podria pendre aquesta diabólica afició, que s'arribés á convertir nostra patria en un gran anfiteatro, ahont toros y toreros, los espanyols tots ens torejessim los uns als altres, fent d'espasas los que 'l día següent farien de toros. Mes ¡valgans Deu! en qué passém lo temps.

¿No fem ballar l'*ou*, tots els anys, á la Catedral? ¿No fem festas de carrer? ¿No trenquém l'*olla*? ¿No fem la *rúa*? ¿No fem *firas*? ¿No fem *pessebres*? ¿No menjém *panallets* per Tot-Sants y 'l *gall* de Nadal?

Aixó sí que son esparciments místichs y *profitosos*, que trascendeixen á católich-espanyols d'una hora lluny y que no adoleixen, per cert, dels vils ressabis del judaisme y gentilisme com las corridas de toros. Perque tingui 's en compte que si tals funcions no portan son origen de Vulcano y Proserpina y de las lluytas dels gladiadors, ningú podrá quitarlashi la grave censura de africo-mahometanas, que es de lo que las califica el poeta Arcude.

¡Mecatxo en els toros! Com que no tinguessim costums eminentment espanyolas, molt més encara que las *festas de carrer*, la *sortija* y altres: la costum *ben nostra*, y particularíssima del poble espanyol:

Lo fer el bestia.

Que ho es, y molt, pro molt, el fer manifestacions contra 'l govern y..... pagarlo.

¡¡Burros!!

ABEL.

CONSECUENCIAS FATALES

D'aquesta manera crech que dehuen calificarse las consecuencias terribles que venen experimentant la majoria de las personas que d'un temps en aquesta part han empleat los seus capitals en varios valores que sense produhirlos mals de caps de cap mena, los donaban un interés molt alagador.

¿Quí había d'esperar desengany tant funestos?

La rahó natural ensenyaba molt temps há á qui sols pensaba un poch, que la situació económica de l'Estat no estava ab condicions de resistir una deuda tan gravosa com era la de pagar un cinch ó sis per cent d'interés ab una crescuda prima que feya aproximar-lo á un deu per cent.

Los que no deixaban cegarse per l'egoisme, debían fer comparacions ab las deudas estrangeras ó de na-

cions molt mes ricas que nosaltres y facilment es desengayaban quan veyen la diferencia de lo que donan aquéllas y donava la nostra. Als primers los era molt cómodo tallar cada trimestre los copons y anarlos á cobrar. Aquell producte era líquit perque d'ell no'n havían de descontar res per contribució ni gasto de cap mena.

Los altres, que pensavan millor y no 'ls dominava l'egoisme, los empleaban ab fincas, ab comers ó be ab industria; pagavan contribucions, de tota mena donavan vida al poble y pá als trevalladors, convenuts de que aixís era com debían emplearse los capitals; s'els manejavan ells mateixos y 's conformavan ab un interés de tres ó quatre per cent, y de si tenían dificultats de haver de lluytar ab tota classe de inconvenients per conservar lo que havían heretat dels seus pares ó be lo que havían guanyat á costa de molts suhors.

¿Quí pensaba millor?

La práctica ho va demostrant ja. Los uns passen grants apuros perque están veyant que aquells valores que tan bon interés los donava, han sufert una depreciació de casi la mitat, temen que valguin molt menos y hasta están ja casi convenuts de que lo trimestre vinent no tindrán trevall de anar á cobrar ó á vendre aquell retallet tan apreciat pochi días en-tera.

En cambi los segons van veyant quan be han fet en no posar en mans estranyas los seus interessos y cobran esperansas de que las fincas tindrán ben prompte mes preu en virtud dels escarmets de molts y si be los planyan als altres per las pérduas que van sufrint, en cambi reconeixen que hasta cert punt es molt lògich que los que fins ara havían disfrutat de tan benestar encarinats de tanta conveniencia, sápigán que cosa es sufrir un poch y perdre un tant per cent que los comerciants é industrials s'hi haurían conformat en la majoria de las suspencions de pago; perque en algunas de aquestas no n'han cobrat pas un cèntim y aixó que 'ls *suspensos* no mereixerán may la consideració que deu mereixer la Patria per la que tots estem obligats á fer algún sacrifici.

Aixís es que lo que correspon en aquest cas, es pendrer las cosas ab resignació y pregar á Deu que s'apiadi de tots y de un modo especial de nostra atribulada nació que camina anys há de precipici en precipici, gracias á las sapientíssimas lleys lliberals, á fi de que no vingui la liquidació desastrosa que 'ns amenaça cada día mes.

RIUBEGUT.

CARTA DESCLOSA

AL MESTRE «ABEL»

Cusí germá de 'n Said, del noy Titella, y 'l viu Voltreganés, aymat Abel: Desde tant lluny t'envío avuy ma carta que no sé, quan la rebis, si estarém batentnos ja ab los porchs que 'l Capitoli han aixordat ab sos udols d' infern.

Aquí en aquest poblet hont are 'm trobo si no s'han fet protestas de cap lley, en cambi s'ha llegit ab entusiasme de Don Carlos la Carta-Manifest.

Y 't puch dir que per totas encontradas, durant lo llarch camí que t'inch emprés, mil mostras de veritable patriotisme contra 'ls insults, he vist ab consol meu.

Ja sé, volgut company, que á Catalunya tenu ja preparats vostres fusells; y d' Aragó y Provincias Vascongadas, sentint paraulas y obras d'ardiment, veig com se mouhen fins á Andalucía, y aparellantse 'ls castellans valents, de Valencia, d' Asturias y Galicia, pel combat pròxim braus companys tindrem.

Certament *nunca es tarde cuando llega*, y tant mateix haurá arribat lo temps: puig un escrit com l' últim de Don Carlos per mí no significa pas res mes.

T' encarrego que donguis molts recados al deieble y simpátich amich meu conegut per *Pepet el de las Pomas* dihentli que he rebut son escritet.

T' encarrego ademés, un altre encárrech y es que saludis de ma part també al aixerit *Aucell de Vilanova* que tant armónichs fa 'ls seus reflets.

Y per últim, deixant per altre día moltras cosetas que 't diré, disposa com ja sabs, sense reserva de ton fiel amich

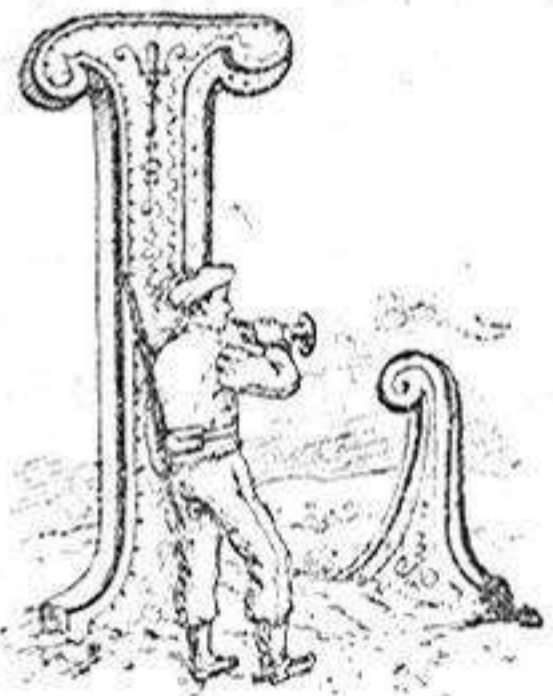
CARLOS RIUBROGENT.

28 d' abril 1898.

NÚMERO EXTRAORDINARI

PER LA

Joventut Escolar Tradicionalista de Barcelona

LO MESTRE TITAS de la próxima senmana celebrará solemnement lo patriótic manifest de don Carlos ab un preciós número extraordinari.

Tant la part literaria com la artística anirá á cárrech de la valenta Joventut Escolar que tantas probas de zel ha donat de que en sas venas no

hi circula sang.... d' horxata.

La Joventut Escolar Tradicionalista de Barcelona ha dit:

Vingan sabres y caballs.... y *marchen*.

D' aixó donará idea exacta lo magnífich número central de LO MESTRE TITAS que ha de cridar poderosament l' atenció de nostres correligionaris.

¡Quina lámina, noys, quina lámina veureu la senmana próxima!

Si Deu ho vol.... y el fiscal.

LA REDACCIÓ.

¡VISCA EL SALVADOR D' ESPANYA!

Quan Espanya, porta á sas espatllas com á pesanta carga, la seva honra incrustada de baixesas que la denigran, camina no cap al Calvari, sino cap al abim, seguint paratjes fangosos y mirant horroritsada el cel, per veurel prenyat per totas parts de negres núvols que l' entelan y no veyenthi en ell no mes que amenasas constans de tempestat que may esclata, admira de sopte un sol brillant que traspasant aquella negrura, li envía aquell raig de llum y percibeix clarament una

veu grave y magestuosa que li indica el camí de salvació, únich que li queda, afegintli que si acás ella no sap sortirsen y continúa seguint per lo viarany que la prostitueix, vindrá ell per agafarla del bras y treuerla de sas impuresas y curarli la malura, que en son cos creá la putineria de los encarregats de dirigirla, ó en cas de no poder donar fi á tal empresa, morir ab ella. ¿Qui ha proferit tals paraulas? ¿Qui es que, tal grau de amor sent per Espanya? ¿Qui es que demonstra tanta grandesa de ánim per defensar l' honra de la patria? ¡Oh el llenguatge, es de un altre temps en que 'ls caracters eran sencers, caballereschs, valens y nobles; avuy no 's parla aixís!... ¿Qui será donchs? No pot ser altre, diu Espanya, que lo meu fill primogénit, que per no consentir en los trapisonadas que de molts anys ne soch joguina, tingué de apartarse de ma maternal tutela.

¡Visca el mes prehuat dels meus fills!

¡Y que cufoya ha recullit Espanya lo consell del proscrip. Fora incertituts que aniquilan, á conquistar la gloria ó sucumbir ab honra; eixos son los termes de la cuestió.

Ben haja lo cumplert caballer que ofereix sa espasa y fins sa sanch tota per conservar l' honor de la sempre heroica Espanya. Lo agrahiment del cor sortit, mereix lo valerós fill, que no vol veurer á sa patria deshonorada.

¡Mil colps morir, ans que veurer la mare denigrada! claman á una tots los que ayman á la patria, y del pit de aquets s' escapa potent crit de rabia, malehint, primer als traidors que trafican ab la seva dignitat, pretenint portarla á empentas y rodolons á la condició mes miserable.

Mes, altre crit espera llensar plé de entusiasme lo poble espanyol, crit d' esperansa, de salvació per nostra desventurada patria, y aquest crit sortirá molt prompte, en cumpliment de la promesa, del vetllador de l' honra de Espanya.

¡Visca el primer patriota! ¡Visca el primer soldat de la patria!

LO MESTRE VELL.

SURSUM CORDA

A D. Carlos Riubrogent, ajudant molt diligent. Voldria saber, amich, ¿qué pensas de lo qué dich?

Cors enlaire y porchs abaix *yanks* abaix y punys enlaire; banderas contra banderas vespas contra moscas d' ase; ja s' ha acabat la paciencia y á acabarse ha tardat massa guerra als *yankées*, perdis tot, quedí l' honra iamaculada.

La bandera d' or y sanch qu' un jorn al mon espantava ha perdut l' or, pro li resta la sanch que 'n los cors esclata y la bandera espanyola (retall de la catalana) ha d' estrellar la bandera de las estrelletas blancas.

Au, Moret, busca 'l fusell, vinga 'l *morrió* Sagasta, comensa á esmolar Silvela y branda la teva *daga*, restaurador del *llorón* treu la *saguntina* espasa, Romero esmiola las dents y empunya la teva *barra*.... mes ¿qué dich? vaya uns apóstols ¡nissaga malavirada! si tenui las calsas brutas de por; si os brincan las camas si la sanch de vostras venas de tant clara sembla horchata.

Sagasta que 't vas gastant, Silvela de llum escasa, dugas *eses* y una serp dos sangoneras lligadas, polítichs sense política, diputats de *rompe y rasga* que diuhen que sí y que no quan l' amo dels gossos mana; tropa borda, mala trepa, *troupe* de tripa sense trapa sanch de gallina tenui si no cridéu ab nosaltres: *Sursum corda, sursum corda* que se 'n vagi tot enlaire menos val panxa sense honra que gran honra y sense panxa.

Si bé nosaltres som *pochs*, élls son *porchs* de mala rassa; si nosaltres som *pobrets* élls son *pebrots* verts encare y si sucarem als *yanks* y ab foch 'ls treyém l' escata y 'ls clavem lo ganivet y 'ls obrím la carcanada y separem el saigí per fónrel, y la carn, magre, y salem lo cap, las potas y la doble cansalada.... dintre de poch anirán á cap preu las butifarras.

SURSUM CORDA.

DE GUERRA

VA DE CUENTO

—¿Que 't sembla de la guerra, Tófol?

—Molt poca cosa per contarse, ara com ara; pero, molt y dolent per guardarho al pap.

—Bé, home, bé; fesmen dos cuartos.

—Ja veurás; t'explicaré un cuento...

—Digas, noy, digas.

—Una vegada allá al sigle V, per cuestió d'uns islots, els cafres del *Egipte* y els burros de *Assiria*, veren rompre las relacions amistosas que de llarch temps sostenian.

La *Assiria*, ó sia el país dels burros, estava gobernada per una dona que tenia un infant; y aquella dona tenia per concellers, que al mateix feyan d' ayos al nin, á la escoria de tota la murriesca y 's conta d' un d' ells, que per deixar ocupar ab bona armonia als islots, objecte del llitji, per los cafres, havia percebit, ó quan menos tenia ferma promesa, de cobrar una forta propina un cop lograt l' objecte.

No cal relatar que, quan s' arribá al rompiment de las relacions amistosas, lo govern dels *Assirios* havia concedit als d' Egipte tot lo que havian demanat sens fer cap cas dels l rams que llensava un que altre burro.

Arribat, donchs, al estat de bronquina, degut á causas interiors que no fan del cas relatar ara, y promoguts també per algún xiulet d' atenció que va donar un august personatge de molta simpatía entre 'ls *Assirios*, se empengué per forsa la lluyta ab esperit cobart y temerós per part dels mandóns y ab bélich entussiasme per tots aquells que havian d' afrontar á la descoberta lo plom desl cafres.

En l' espay de pochos días, se reberen un sens fi de noticias del lloch de las pessigollas, afortunadas unas, adversas altres, confirmantse las últimas y resultant una farsa las primeras.

Es clar: els bons *assirios* rebían las noticias favorables ab l' entussiasme propi dels fills que ayman la terra en que varen naixer y no cal dir quán fou el neguit y decaiment de son esperit al veure que 'ls mandóns consentian en deixarlos entussiasmar per medi d' enganys; ¡cóm si no fos un mal crónich en la terra dels *assirios*!

Las barquetes en las que cambiavan els productos del seu país per los de altres pobles, anaban cayent una á una á las urpas dels traidors *egipcis*, mentres que 'ls barcos de aquestos posaban siti als islots per ells tan codiciats.

Natural que 'ls *assirios* se preguntavan continuamente: ¿Qué fan 'ls pochos barcos que tenim? ¿Per qué no ajudan als pobres abitans y germans nostres dels islots?

Mes, ¡ay! no 'n podían saber res, porque 'ls gobernants no volían que 'ls seus governats s' enteressin á fi de que no.... diguessin res als *egipcis*.

Aquesta conducta tan incomprendible, donava lloch á que 'ls burros *assirios*, que comensaban ja á *ferse* sabis, reflexionant y cabilant, se diguessin: ¿Será una pasterada? ¿Qui sab si 'ns ensarronan? ¿No hi haurá, un, sino molts Judas en aquesta espantosa comedia?

(Continuará.)

La Guerra (?) ab los Estats Units continúa en estat de incubació. Tot son cábalas y res mes.

L' únich cert y positiu es que 'ls yankees ens pescan els barcos mercans.

Y vamos *anduviendo*.

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 6 tintas. 79 per 55 centímetros

Regnant l' *absolutisme* temps enrera,
no podia bufar el ventijol
que no trovés arreu nostra bandera;
ni d' Espanya 's ponía may el sol.
Avuy, regnant aquí el Lliberalisme,
som esclaus de tocinos y juheus,
y 'ls de Cuba 'ns combaten ab cinisme
y la Triple 'ns te moixos á sos peus....
Rahó te Don Crispí:
Amichs; ¡quán diferent avuy d' ahí!

V.

JUNT AL BRESSOL

CANSONETA

A MA NEBODA D. R. P.

No mogueu massa gatzara
que la nena es al bressol
y tot gronxantlo sa mare
refila com rosinyol;
y tot bressolant sa mare
l' hi canta hermosa cansó;
non, non, non,
no 'm desperteu á la nena
que ma prenda ara te son.
Dotse mesos te la nina
y es mes mona que un rubí,
sa careta alló mes fina,
sos ullets de serafi.
Es sa testa primorosa
es son front un tros de cel,
cada galteta una rosa
cada llabi un buch de mel.
¡Si n' es bufona sa orella!
¡si n' es son nasset d' hermós!
¡qué bonica es sa parpella!
qué escayent son cabell ros!
Vull ne guardis una trena
que 'n será garlanda d' or
quan ne fassis de ella ofrena
á la mare del teu cor.
Tens, prendeta, una mirada
plena de gracia y encant,
es tant dolsa sa fiblada
que ¡ay! del jorn no 'm piqui tant!
¡Per Deu! tos ulls no 'm retiris
deixam veure aqueix bell sol;
desd lo dia en que no 'm miris,
sols me resta pena y dol.
Jochs pobreta, prenda mía
mes no envejo pas cap mil
puig per cap diner daría
tas dantetas de marfil.
Te mes gracia un dels teus passos
val mes un dels teus petons,
mes m' estimo 'ls teus abraços
que el mon ple de milions.
Ets per mí prehuada joya
per mon cor balsam suau,
ets la flor mes bonicoya
l' auellet que mes m' escau;
l' ángel que romp mas çadenas
l' estel que 'm senyala esculls
ets sanch de las mevas venas
ets la nina dels meus ulls.
Dorm, dorm perleta aixerrida
mon goig, ma ditxa y conhort,
ab tú ¡quant dolsa es ma vida!
sens tú ¡quant negre es ma sort!
No 't despertis tendre Lola
angelet de cabells fins
puig ta mare te abresola
tot cantant los querubins:
«No mogueu massa gatzara
que la nena es al bressol
y tot gronxantla sa mare
refila com rosinyol;

tot bresolantla sa mare
l' hi canta hermosa cansó
non, non, non,
no 'm desperteu á la nena
que ara l' angelet te son.

PORTA-BOINA.

Vilaseca, 20 abril, 1898.

RELIGIOSA

Sant Amador, Pbre, Pere, monjo y Lluís,
mártirs.

Los tres indicats sants eran espanyols, fills de Córdova, els quals encesos d' amor diví, anaren á terras infiels de la mateixa Espanya dominadas llavors pels moros, y allí predicaren la doctrina del Evangeli.
Los sarracens els tallaren lo cap en Córdova el dia 30 d' abril del 855 y 'ls seus cossos foren tirats al riu; mes els cristians los reculliren y 'ls donaren honrosa sepultura.
¡Ay deixebles estimats! Avuy faltan apóstols que prediquin clá y catalá contra la impietat y contra 'ls nous sarracens que la toleran y li donan vida exuberant.

POLÍTICA

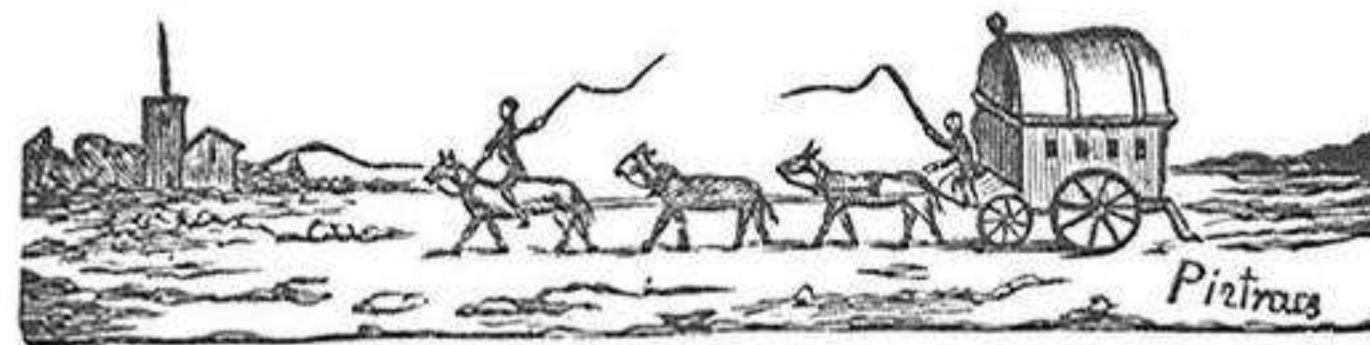
Sant Pere de Goldames.

Lo dia 30 d' abril del any 1874, trenta cinch mil liberals al mando dels generals Concha, de Martínez Campos, Morales de los Ríos, López Domínguez, Laserna, Echague y altres, volían acabar ab las forsas carlistas que defensavan las posiciones do Goldames. compostas sols de onze mil voluntaris dirigits per Elio com á general en gefe, y pe'l valerós Velasco y altres com Lisarraga y Aisporrua que 's defensaren de triple número d' enemichs.
En aquesta acció, l' actual sostén de las institucions, lo general de la aparatosa vayna diplomática, atacá ab deu mil homes las serras de Erezola y la de la Creu, defensadas sols per doscents lleons castellans al mando del brau coronel Solana. Tres voltas atacaren els liberals y tres voltas tingueren que retrocedir per las bayonetas carlistas. Per últim veyent que no podia vencer, acudí en Trampas al ardit innoble de, ja de nit, voltar las serras cridant: ¡Visca 'l Rey! á fi de que 'ls carlins creguessin que eran lleals.
Coneguda per fi la estratagema, comensá la lluyta cos á cos, resistint els carlistas fins que 'l coronel Solana doná 'l crit de: ¡Salvis qui puga!
Vinticuatre anys compleixen avuy d' aquest memorable fet.

A SAGASTA

No 't capfiquis, no tremolis
perque vingui l' oncle Sam,
puig que á Vich las llangonissas,
de carn de yanke fabricam.
No 't estiris.... ni t' arronsin
las calumnias dels porqués,
que si al Maine no volarem
¡ja volaré als demés!
Lo que mes d' Espanya admiro
es, que 'l poble, y no el senyó,
es qui la guerra demana
sent ell la carn de canó.
Apa, donchs, amich Sagasta,
fora aquestos tremolins.
O la guerra ab els de fora
¡jó la guerra ab los de dins!

LO SENSOMNIER DEL RIGAT.

CARTAS DE FORA

Olot, 23 de abril, 98.

Aquí 'm té, senyor MESTRE, disposat á donarli compte del meeting republicá-masó que 's feu en lo teatre principal lo dia 17.

Després d' un bon improvisat discurs del president Claus que ho feu tan *elocuentment* que deixá *estupleflauto* al auditori en pés, feren ús de la paraula els demés oradors, que demostraren molta rabia al carlisme y á la religió que ha imperat, impera é imperará, ajudant Deu, en Olot y sa comarca per més que uns quans *esquilats*, ajudats per la funesta masoneria, treballin per desmoranarla.

Un dels oradors fou un *distingit* jove de nostra vila, qual nom rima perfectament ab *al*, (com animal) dihent que si bé la república es avuy en Olot un *petit nuvol*, será prompte una nuvolada extensíssima que 's desfará en llamps que purificará l' espay.

Si aquets llamps han de ser republicans, tenim uns *pararayos* (bayonetas) que en aquet cas servirán al pel.
Després parlá un altre, que no vaig sentir; pero sé que guardava una posició molt ridícula, puig tenia sempre 'l cap tirat enrera y mirava sempre al sostre.

Luego ho feu un tal *Tustus*, (voldrá dir Tussut?) que las empenqué contra nostre digne diputat senyor Llorens, dihent que dit senyor se 'n emportará un *mico* si torna altra vegada á presentarse diputat.

Sápiga aquest tros de *quoniam* que si no 's presenta més, será perque tindrà feyna en algun ministeri de Madrit; no per res més. ¡Pobre Tustus! ¿Qué 't pensas que venim de montanya ó que portem molta llana al clatell? ¡Pobret!

Per últim, un vell xacrós que no puch assegurar si 's diu *Massabrat* president d' una logia de Figueras digué sols quatre paraulas, puig patía del pit y no pogué enrahonar gayre.

Dech dir al senyor Claus que una altra vegada procuri no fer tants embuts y tenir la lliadó més estudiada y no haurá d' abaixar tan el cap fent saludos que no son del cas. Y en quan al jove advocat, valdría més que estudiés el dret canónich y altres asignaturas, que aixó li reportaría més profit.

Dispensi, senyor TITAS, y disposi de son amich y deixeble q. b. s. m.

PICOT.

**

Reus, 21 de abril 1898.

Senyor MESTRE TITAS: Dissapte passat va marchar nostre digne diputat senyor Marqués de Tamarit, en direcció á Madrit acompanyat del elocuent jove don Joseph J. de Ampuero y del senyor Ocaña als qui, los carlistas de Reus y pobles vehins, feren una entussiasta despedida.

Avans, en el saló del Círcol, feu el senyor Marqués un magnífich discurs resumint en pocas paraulas lo manifest de nostre Rey, siguent aclamats ab vivas al Rey, al marqués de Cerralbo y á ell.

Després ens dirigí la paraula el jove Ampuero, que fou també calurosament aplaudit.

Per últim, un numerós grupo de carlistas, varem acompanyarlos al tren, agitant las boynas fins que 's veigé el tren.

¡Visca nostre Rey!
¡Visca Espanya ab honra!
Son affm. deixeble que te la espasa á punt.

MAZANTINI.

**

Tarrasa, 28 de febrer de 1898.

CONTESTACIÓ AL 2.º GEROLÍFICH DE 'N CALMA XICÓ

¿Quí vols que 't alsi si caus de nassos
fent aquilibris ahont hi ha perill?
Qui ab gent trafica, que parin llassos
entrampat queda com un cunill.

Si passas penas y alguns disgustos
be sabs de sobras que 'ls has buscat;
si es que son justos ó son injustos
contals al *sabi* que 't ha enredat.

Que no hi ha fondos dins de la caixa,
dus, passant comptes á fi de l' any....
Com que molts diuhen: *deume de baixa*,
vista la cosa, no es gens estrany.

¿Qué 'n treus de entendre la malaltía
y veure ahont cova la mala fe,
si aixó es congrena de dia en dia
y ab tanta ciencia no hi pots fer re....?

Després de serne molt desitjada
algúns van dirne «fem l' unió»,
y ara ja es vista la pasterada
feta es de boca.... pro de cor no.

Lo *llas* que veyas per la aliansa
es el que pica ferm ab martell;
tu pau desitjas, pro ell sols venjansa.
¡Ves si ens estima, que 'ns vol la pell!

Ab tant bon genit no cal que cridis,
per tractá ab *Ferros* ets massa flach,
fes lo que 't manin, totsut no siguis,
pren paciència, pro tot un sach.

Puig l' altre dia que tan cridabas
volguent fer l' home, no 't va anar be.
¡Quina surtida!... ¡no l' esperabas!
vas dir: ¡perdonam! y ara ell ja 't té....

Sempre així et passa, res pots fer torse
ab aixó, calma; ja ho tens entés,
no 't encaparris, atipat forsa
y ab certs *asumptos* fes lo pagés.

ESCARBAT.... BUM.... BUM.

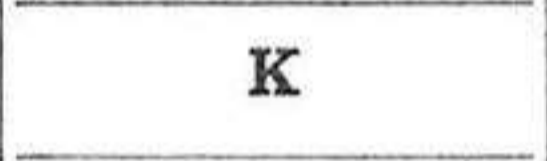

XARADA

Ma primera repetida
sol ser cosa dels infants;
primera tras tersa doble
cosa de comediants.
Lo mestre que ensenya un coro
no sol prescindir jamay
de ma segona, que 's cosa
de bastanta utilitat.
Ma tersera junt ab quarta
cosa entera no ha estat may;
y los lliberals d' Espanya
foren sempre ma total.

CLAUDI-NAL.

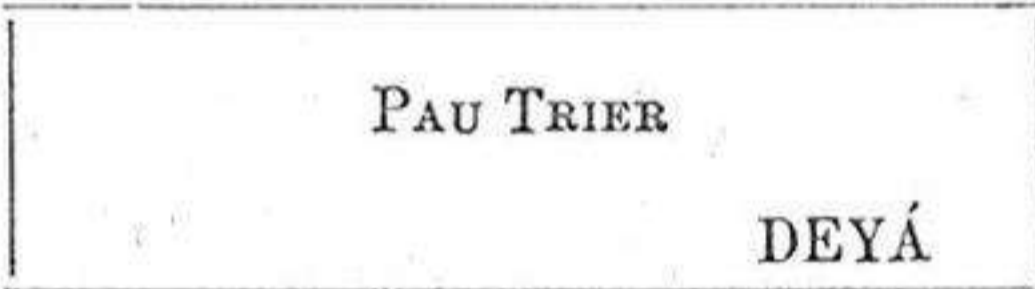
GEROGLIFICH COMPRIMIT

Nom d' un general,
que tragué la primera de Nadal.

LO MANXAIRE.

TARGETA

Formar ab aquestas lletras un dels mes hermosos
lemas.

JOSEPET.

GEROGLIFICH

III + III
+
III + III
S I

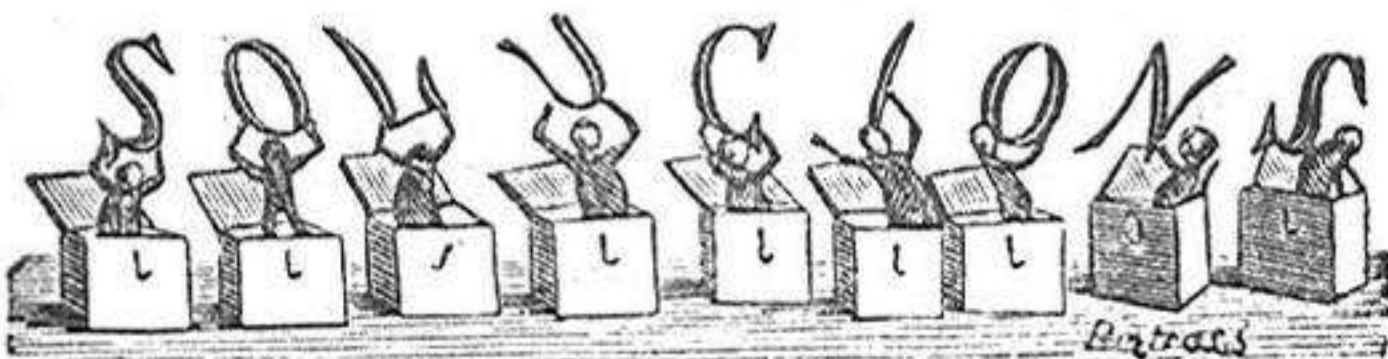
A
XXXXXX
O N I

TITUS GANXET.

LOGOGRIFO NUMERICH

1 consonant
1 5 nota musical
4 5 2 parentiu
3 2 4 2 animal
1 2 3 4 5 nom d' home
3 5 4 2 nom de dona
1 5 3 apellido
1 2 part del cos
5 vocal

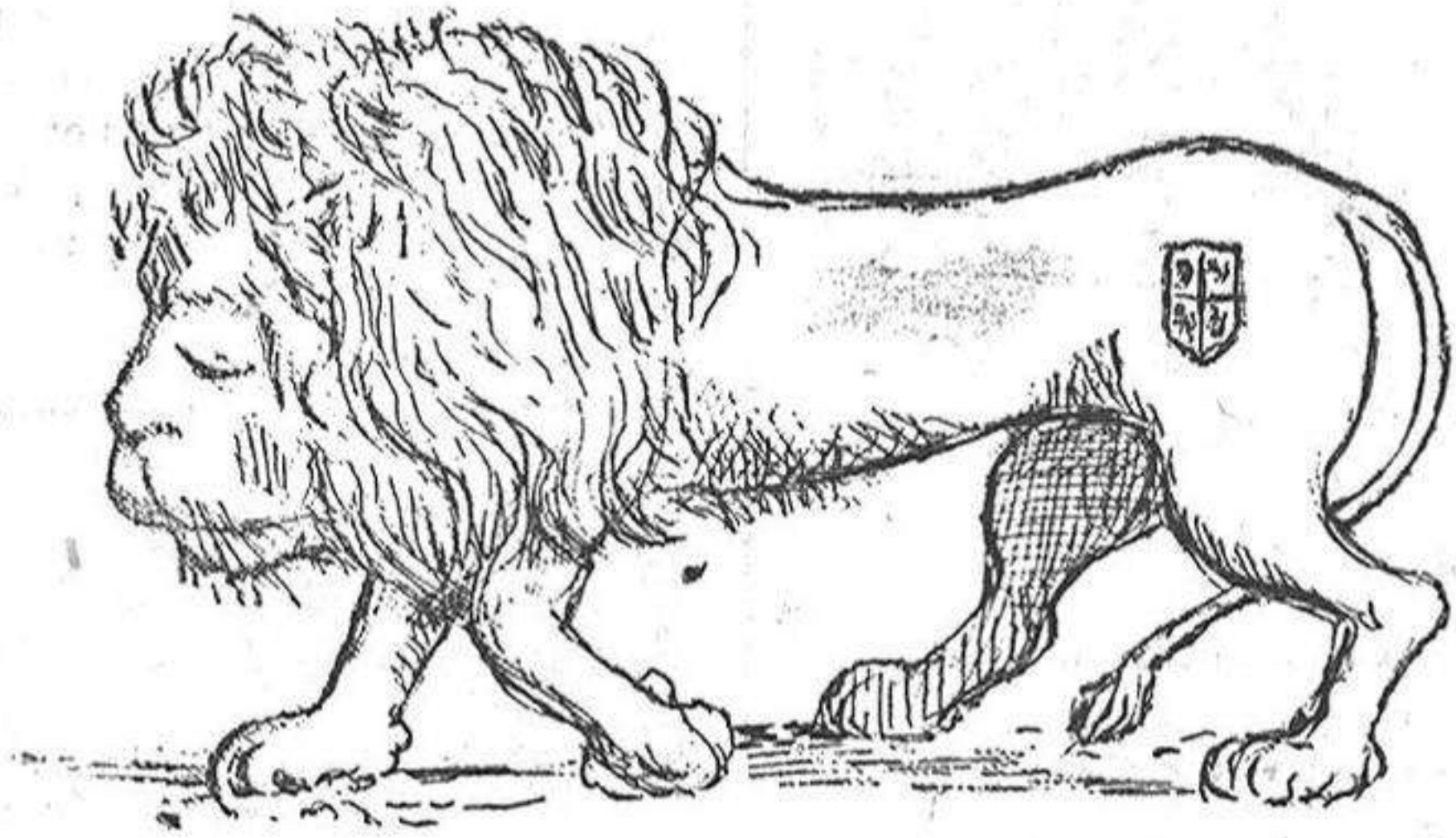
J VICATÁ.

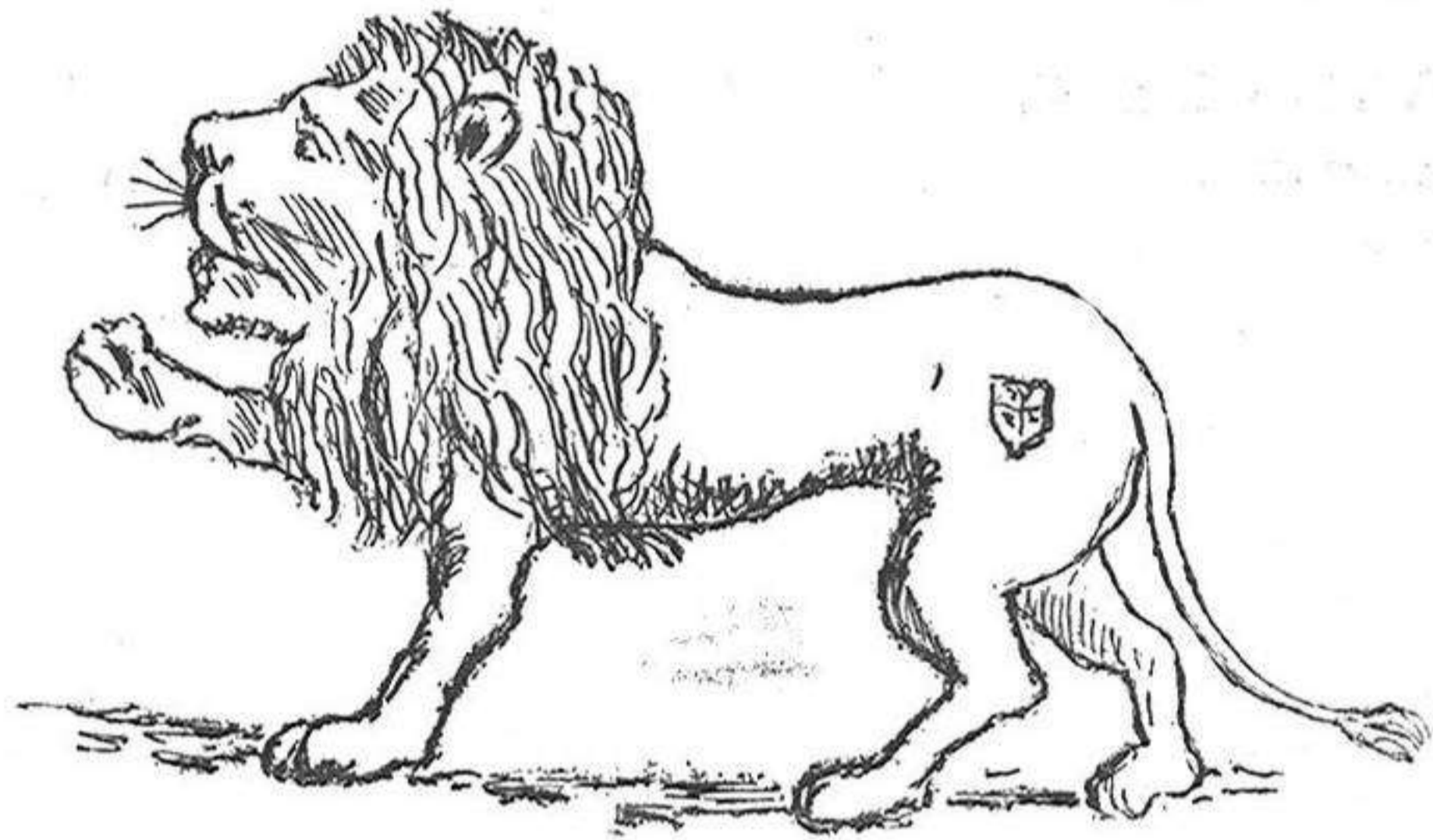
Xarada: Misericordia.
Geroglífich comprimit: Dimars.
Quadrat:

M A R
A L A
R A M

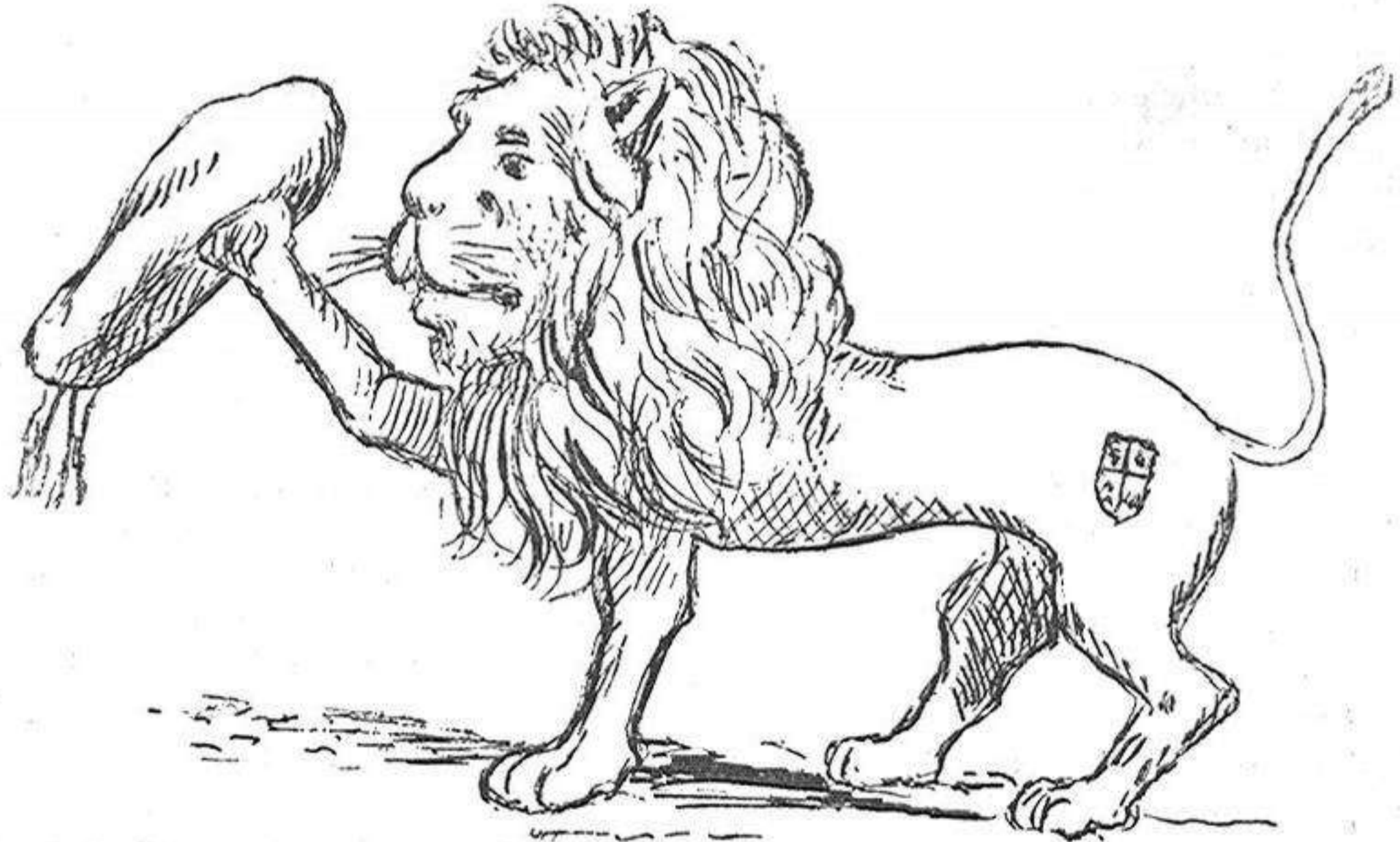
Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.

¡Pobre de mí! No sé pas com surtirme del pasteleix en que m' han ficat.
¡Meditem! ¡mediteem!.....

¡Caracu! Quí sab si..... pero.....

¡Eureka! No tinch pas mes remey que agafar aquest trasto, y.....

¡Viva Espanya!—Que vivan los valientes.....—que vienen á luchar.....